Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 184. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 26-го ВЕРЕСНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 26, 1984 No. 184. VOL. XC.

ВІДБУДЕТЬСЯ СОБОР УПЦ В ЗСА

С. Бавнд Брук, Н. Дж. (Митрополича Канцелярія). — В днях 11-14- жовтня ц.р. відбудеться XI черговий Собор Української Православної Церкви в ЗСА. Скликав цей Собор Блаженніший Владика Митрополит Мстислав до церкви-пам'ятника Ап. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

На закінчення Собору, в неділю, 14-го жовтня (Свято Покрови Пресвятої Богородиці) буде відправлена Соборна Архиєрейська Служба Божа, яку очолять: Митрополит Мстислав та Архиєпископ Константин і Єпископ Володимир.

Зразу після Святої Літургії розпічнеться відправа Молебня Подяки за відбутий Собор. Цей Молебень буде передано радіовисильнею „Голос Америки" до СССР, а в тому й Україну. передача Молебня триватиме понад 50 хвилин, а на її програму складатимуться: слово Владики Митрополита Мстислава та церковні піснопіння, що їх виконають два хори — хор церкви-пам'ятника, під батутою інж. Тараса Павловського, та хор Митрополичої Катедри у Філядельфії, під орудою д-р Степана Савчука.

У суботу увечері 13-го жовтня відбудеться у Домі Української Культури пособорний бенкет, на якому передбачається мистецька програма.

На цьому бенкеті радо вітатимуть представників церковних і громадських організації. Квиток вступу на бенкет 25 дол. від особи. Замовляти слід в Консисторії, телефон (201) 356-0090. Початок бенкету 7.30 год. вечора. Паркування — безплатно.

У Філядельфії влаштовують симпозіюм в пам'ять Патріярха

Філядельфія. — В суботу, 6-го жовтня ц.р., відбудеться у приміщеннях ЛяСалл університету одноденний симпозіюм присвячений християнству в Україні. Симпозіюм зорганізували Св. Софія Релігійне Товариство Українських Католиків у ЗСА, Філія УКУ у Філядельфії у співпраці з відділом релігійних наук ЛяСалл університету. Він відбудеться в пам'ять бл.п. Блаженнішого Патріярха Йосифа, який за свого життя дав окремі благословення на цей почин.

У симпозіюмі візьмуть участь видатні науковці з ЗСА, Канади та Европи, між ними Ярослав Пелікан (Ейл університет), Томас Мольнар (Нюйоркський міський унієрситет), Денніс Данн (Стейтовий університет Тексасу), о. Любомир Гузар (Український Католицький Університет в Римі), о. Петро Біланюк (Торонтонський університет), Богдан Боцюрків (Карлтон університет в Оттаві), оо. Віктор Поспішіль і Алексіс Флоріді та Григор Лужницький.

Координатором програми є Леонід Рудницький, професор ЛяСалл університету та керівник Філії УКУ у Філядельфії.

Симпозіюм пічнеться о год. 9-ій вранці доповіддю-привітом брата Патрика Елліса, президента ЛяСалл університту.

Реєстрація в сумі 7 дол. (5 для студентів) включає сніданок і полуденок. Дальші інформації можна одержати телефонуючи до Філії УКУ у Філядельфії на число (215) 635-1555.

В Клівленді відбудеться День Українського Музею

Клівленд, Огайо (Н.Д.). Окружна Управа відділів Союзу Українок Америки в Огайо влаштовує День Украніського Музею, щоб познайомити місцеву громаду з працею і плянами музею і притягнути більше осіб стати членами УМ в Ню Йорку.

В неділю, 7-го жовтня ц.р., відбудеться полуденок в Гарлі готелю, в якому візьме участь голова екзекутиви УМ д-р Богдан Цимбалістий. У програмі теж будуть прозірки про працю музею, льотерійний виграш та інші несподіванки. Для льотерії зложили дари Роксоляна Ґіліцінська, мисткиня з Кентону, Огайо, і Ака Перейма, мисткиня з Трой, Огайо.

Головою комітету цієї імпрези є Дарія Городиська, музейна референтка Округи Огайо. Квитки на полуденок можна набути у членок СУА. За подробицями слід телефонувати на число: (216) 659-4753.

Передадуть колекцію рідкісних українських книг

Торонто. — У п'ятницю, 5-го жовтня, Колекція Тисячоліття, яка складається з 21 старинної української книги, буде офіційно передана до Колекції рідкісних книг бібліотеки Торонтонського університету. Святочна передача відбудеться в бібліотеці рідкісних книг ім. Томаса Фішера в приявності представників університетського керівництва, громадських провідників та жертводавців.

Цю дорогоцінну колекцію українських книг з ХУІІ і ХУІІІ століть закупила Фундація Катедри Українознавчих Студій при Торонтонському університеті із спадщини покійного видатного північно-американського колекціонера Пола М. Фекули, завдяки спеціяльно на цю ціль зібраним фондам.

В програмі святочної передачі виступлять два доповідачі: проф. Едвард Кінан, з Гарвардського університету, говоритиме про значення Колекції Фекули для наукових дослідів у Північній Америці, а Едвард Касинець, голова Славістичного відділу Нюйоркської публічної бібліотеки зупиниться головно на книгах Української Колекції Тисячоліття в Торонтонському університеті та на життєвому шляху П. М. Фекули, який зберігав їх на протязі багатьох десятиріч.

Програма святочної передачі Колекції Тисячоліття у Торонтонському університеті є відкрита для загальної публіки.

Отець І. Музичка захворів

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Як повідомляє „Америка" з 18-19-го вересня ц.р., з огляду на серйозну недугу, префект Конгрегації для Східніх Церков, кардинал Владислав Рубін не міг взяти участи у похоронах Блаженнішого Патріярха.

Кардинала В. Рубіна на згаданих сумних врочистостях заступав секретар Конгрегації Архиєпископ Мирослав Марусин, який виголосив слово під час похорону італійською мовою.

Після похорону, близький співробітник Блаженнішого Патріярха о. д-р Іван Музичка мав серцевий припадок і тепер перебуває в лікарні.

ЗАЯВА

ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

У пресі Організацій Українського Визвольного Фронту надруковано („Національна Трибуна", Ню Йорк, 26-го серпня 1984) датоване 4-го серпня 1984 „Ствердження Крайової Ради УККА у відповідь на 'становище' УАКРади", яке було опубліковане в нашій пресі („Свобода", 2-го червня 1984 року, „Америка" і „Народна Воля"), відносно „теперішнього стану, потреб і можливостей в нашій громаді".

Президія Української Американської Координаційної Ради, познайомившись із змістом того „Ствердження" та основно його обміркувавши на своєму засіданні 29-го серпня 1984 року, заявляє, що вона аж ніяк не може вважати те „Ствердження" Крайової Ради УККА з 4-го серпня 1984 року за відповідь на „Становище" УАКРади з 19-го травня 1984 року та на доповнення до того „Становища" у „Ствердженнях і рішеннях Президії УАКРади" з 6-го липня 1984 року, бо такою відповіддю це „Ствердження" не є під жадним оглядом. Натомість, це ствердження має всі познаки того, у чому на його початку оскаржується „організації, які після XIII Конгресу УККА не співдіють з УККА та створили окрему формацію — Українську Американську Координаційну Раду", а саме: в „унапрямленій послідовності дезінформувати українську спільноту в ЗСА, про причини і наслідки подій на XIII Конгресі УККА та про стан у громаді".

Для прикладу наведемо тільки дещо:

У 1-ій точці „Ствердженя" Крайової Ради УККА сказано, що — мовляв — „Українські національні самостійницькі сили, які на протязі минулих десятиріч зберігали в дії УККА засаду безкомпромісового інтересу української визвольної справи, не могли не протидіяти на XIII Конґресі УККА виразним намаганням деяких елементів переставити дію УККА на шкідливі „партократичні" рейки невідповідальности Москви за поневолення України та духовний і фізичний ґеноцид українського народу..."

Так сказано в „Ствердженні" Крайової Ради УККА, яка радила під проводом тепер виконуючого обов'язки президента УККА Ігната Білинського, 4-го серпня цього 1984 року, отже вже майже повних чотири роки після XIII Конгресу.

Натомість майже безпосередньо після того XIII Конгресу той сам Ігнат Білинський у своїй авторській статті: „На грані громадської безвідповідальности", надрукованій у „Віснику ООЧСУ" в грудні 1980 року, твердив цілком протилежне (цитуємо): „Можна було сподіватись на Конгресі зудару політичних концепцій, чого однак не було, проте прийшло до зудару в неістотній справі збереження за двома братськими союзами ротаційних обов'язків екзекутивного заступника президента УККА..." Отже хто кого і навіщо дезінформує?

Інший приклад:

У 5-ій точці „Ствердження" Крайової Ради УККА ця Рада „поновно стверджує, що жодна з організацій, які вийшли із структури УККА, не доказала дотепер будь-якого зламання статуту УККА на XIII Конґресі УККА, чи знехтування парляментарною процедурою нарад Конгресу..."

Отже, Крайова Рада УККА „стверджує" це після того, як у пресі були опубліковані джерельно-документальні ствердження і докази на це у статтях Івана О. Флиса: „Безславний XIII Конгрес" та „Наше змагання за правопорядок", А. Драгана: „Щоб не сонним снилося", З. Онуфрика: „Гаряча дискусія і холодні факти", Романа Барановського: „Марнування часу", та ін. та ін., включно із зголошеними формально (не зважаючи на протест І. Білинського) речником Комітету за Правопорядок в УККА І. О. Флисом — „для прикладу" — шість „Безправств XIII Конгресу".

Ані одна із згаданих документально-доказових статтей та оскаржень не діждались речечої відповіді речників УККА.

Ще один приклад:

У 7-ій точці Крайова Рада УККА стверджує, що в переговорах для полагодження спору жодна сторона не може ставити ультимативних передумов, як цього вимагає „Становище" УАКРади..." та дальше Крайова Рада УККА закликає УАКРаду „...відкликати наведені у „Становищі" передумови і дати тим доказ доброї волі для успіху переговорів і полагодження розладу в житті української громади в Америці".

На ділі цей згаданий у „Ствердженні" Крайової Ради УККА „ультимат" у „Становищі" і опісля „Ствердженні" Президії УАКРади виглядає так:

У 3-ій точці свого „Ставновища" Президія УАКРади „ДОБАЧУЄ" чотири основні передумови для „поважних переговорів про створення нової централі як тільки УККА заявить свою згоду на них", а це: 1) Участь у переговорах представників Церков усіх віровизнань українців у ЗСА, 2) Створення спільної Статутової комісії з ціллю підготови проєкту нового статуту, 3) Узгіднення нової назви централі та 4) Відкликання проголошеного ХІУ Конгресу УККА.

У своєму додатковому „Ствердженні" з 6-го липня 1984 року на цю тему Президія УАКРади стверджує:

„З пересбігу рішень ІУ Світового Конгресу Вільних Українців, як і мавши на увазі, що кожна дотогочасна ініціятива та добра воля УАКРади, як і її попередника Комітету за Правопорядок в УККА, натрапляла тільки на негативне відношення з боку речників УККА, треба було логічно очікувати, що ініціятива для нових заходів відносно наладнання відносин в нашій громаді вийде від речників УККА. Коли ж протягом майже півроку такої ініціятиви не виявлено, а лише проголошено на кінець листопада ц.р. Конгрес УККА, тоді Президія УАКРади з доброї волі та єдино з думкою про добро справи і громади схвалила і проголосила своє „Становище', як „вихідну дискусійну базу для здійснення рішень і побажань ІУ СКВУ..."

Слід ще підкреслити, що в останньому часі появився у пресі Визвольного Фронту ряд статтей із неправдивими та обидливими ствердженнями відносно УАКРади та її членів, які самі за себе найкраще говорять: наприклад, у статті „Гомону України" з 22-го липня ц.р. ч. 30 пишеться у вістці про „Демонстрацію під ОН", що у справі комісії для розсліду Великого голоду „намагається саботувати акція угодовців з т.зв. Ради Флиса-Шебунчака, щоб обороняти москалів, як невинних за цей небувалий в історії світу Голокост".

(Закінчення на ст. 3)

ПАСТОР Б. ҐРЕГЕМ ЗАКІНЧИВ СВОЮ ВІЗИТУ В СССР

Москва. — Американський євангельський проповідник пастор Билл Ґрегем закінчив свою вже другу з черги 12-денну візиту до Совєтського Союзу, під час якої він виголосив довші проповіді в Москві, Ленінграді, Новосибірську і Талліно, Естонія, відбув декілька зустрічів з меншими групами вірних, зокрема баптистів, а також відбув розмови з речниками Російської Православної Церкви.

Виступаючи на пресовій конференції, яка відбулася в останньому дні його перебування в СССР Б. Ґрегем заявив, що офіційні урядові чинники не робили йому жадних перешкод у виступах, але його проповіді відбувалися тільки на церковних форумах і, згідно з існуючим в СССР законом, він не мав права і можливости говорити навіть на релігійні теми з пересічними громадянами чи із зустрічними людьми.

У противагу до раніших контроверсійних заяв, після його першої поїздки до СССР в 1982 році, пастор Б. Ґрегем тим разом звертав увагу совєтським церковним і совєтським чинникам на переслідування християн, на арешти багатьох вірних і людей, які мають дещо іншу від урядової думку, але на запитання кореспондентів він відмовився від коментарів і названня конкретних випадків та не згадував жадного прізвища.

Під час своїх проповідей і в численних інтерв'ю, які він давав кореспондентам совєтської і закордонної преси, Б. Ґрегем підкреслював, що головною ціллю його другої поїздки до СССР є проповідування Євангелія. На кінцевій пресконференції він відмітив, що його місія була успішна та висловив надію, що йому дадуть можливість в майбутньому на чергові відвідини тієї країни.

При тій нагоді він вважав за відповідне заявити, що його друга візита до СССР утвердила його у переконанні, що багато церков в різних місцевостях СССР відкриті і що вірні мають можливість ісповідувати свою віру без втручання і перешкод цивільної влади, при передумові, що їхні релігійні практики не порушують закони держави. „Тут треба підкреслити дві розбіжності, - заявив Б. Ґрегем, - які існують в СССР. З одної сторони уряд дозволяє на церковні відправи, а з другої забороняє всяку діяльність релігійних громад, яку він уважає „антиурядовою" і „антизаконною".

Американський пастор признається, що його поїздки, його проповіді, зустрічі, розмови тощо, проходили під пильним наглядом КҐБ, совєтської політичної поліції, агенти якої слідкували за кожним його кроком. Вони фотографували кожне релігійне зібрання і накручували на магнітофонну стрічку усі його проповіді та реакцію на них вірних. В Москві, наприклад, агенти КҐБ не допускали багатьох вірних послухати його проповіді і забороняли закордонним кореспондентам пов'язуватись з ним.

В совєтській пресі представляли поїздку пастора Б. Ґрегема як „місію миру" і цілком замовчувалось, що його ціллю було проповідувати Євангелію. На запитання совєтського кореспондента, чи він вважає за правду західні натяки про те, що СССР використає його перебування для своєї пропаганди, Б. Ґрегем відповів, що якась частина в цьому твердженні є правдива, але в ім'я миру і поширення євангельської правди треба піти і на такий риск.

Власники автомобілів в СССР в клопотах

Москва. — Совєтська газета „Труд" помістила пересторогу для власників автомобілів, що вони не мають права зміняти частин, зокрема світел, інсталювати охоронюючих від сонця щиб, „бамперів", сиґналів тощо. Газета каже, що існує закон в Совєтському Союзі, який забороняє зміняти оригінальний вигляд автомобіля і пише, що змінений вигляд притягає увагу інших водіїв і перехожих і може наразити їх на небезпеку.

Такий закон, кажуть західні кореспонденти, напевно не буде позитивно сприйнятий молодими водіями, які гоняться за криком моди і хотіли б свої автомобілі пристосувати до західнього стилю і відійти від совєтських сірих стандартів. „Це вітер в їхні очі", — пишуть деякі західні газети.

„Труд" також перестерігає водіїв і власників, що вони будуть в клопотах і матимуть діло з міліцією, якщо їздитимуть автомобілями погненими і нечистими, бо це, мовляв, образа для громадян Совєтського Союзу і пониження держави в очах чужинців, якщо вони бачать на вулицях погнені бляхи.

В АМЕРИЦІ

ЕДУАРДО АРОСЕНА, провідник антикастрівської терористичної групи „Омеґа 7", був автоматично засуджений на досмертну тюрму за вбиття кубинського дипломата та ряд бомбових вибухів в Ню Йорку, Ню Джерзі і на Фльориді. Аросена, який признався, що він є антикомуністом, але заперечив категорично начебто він був „Омаром" тобто птовідником групи „Омеґа 7". Одначе сім агентів ФБІ та співробітники його свідчили, що Аросена заявив, що він „Омар" тобто очолював „Омеґа 7".

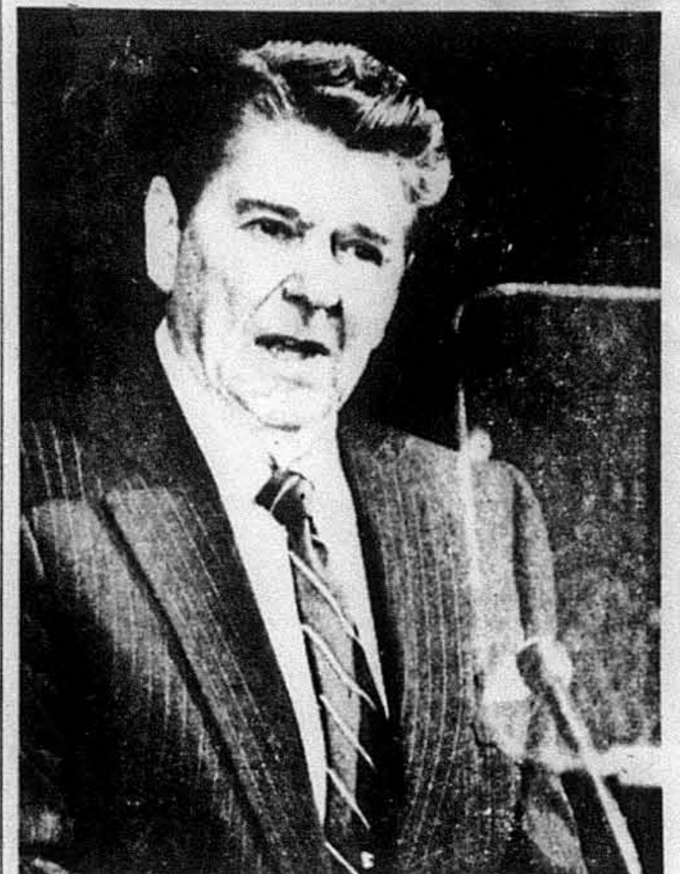
ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН СТВЕРДИВ, що американська амбасада в Бейруті не була достатньо хоронена, тому рішено перенести приміщення у „безпечніше місце". Але навіть нове приміщення в Авкар не було достатньо хоронене, бо терористи таки зуміли в'їхати вантажним автом з вибуховим матеріялами і знищити будинок, вбиваючи двох американських вояків.

МАРІЯ ЛЯҐВАРДІЯ, вдова по колишньому посадникові Ню Йорку, Фіорельо ЛяҐвардія, померла в суботу, 22-го вересня ц.р., проживши 89 років. ЛяҐвардія, який помер на рака в 1947 році, був 99-им посадником Ню Йорку від 1933 до 1945 року. Він був дуже популярним, а його звали „Літл фловер".

Д-Р ДЖІН КИРКПАТРИК твердить, що Америка не може потурати міжнародним терористам. На її думку американський Уряд повинен був негайно зареаґувати на знищення американської амбасади в Бейруті кілька днів тому. Виступаючи на телевізії амбасадор ЗСА до ОН заявила, що пасивність американського Уряду тільки заохочуватиме терористів до дальших нападів на американців і на їх посілості.

З АМЕРИКИ ВИДАЛЕНО австрійського нациста Франца Гавсберґера, посадника австрійського місточка Меєрґофен, який прибув до Маямі Біч „пропаґувати туризм до Австрії". Департамент справедливости заявив, що Гавсберґер був сержантом в бриґаді есесів, яка мала брати активну участь у нищенні жидів, циганів і інших цивільних людей.

Р. РЕҐЕН ЗАКЛИКАВ СССР ДО КОНСТРУКТИВНОЇ СПІВПРАЦІ

Президент Реґен промовляє в ОН.

Ню Йорк. — Президент Роналд Реґен, виступаючи тут на 39-ій сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, закликав лідерів Совєського Союзу до конструктивної співпраці і переговорів, які мали б на меті зменшити існуюче напруження між З'єднаними Стейтами Америки і СССР, яке існує від якогось часу і спричинитись до зменшення продукції міжконтинентальної нуклеарної зброї, а також започаткувати процес зупинення мілітаризації космосу.

У своєму 35-хвилинному виступі, у якому Р. Реґен охопив майже всі проблеми в світі, які вимагають розв'язки він заявив, що обидві надпотуги потребують свіжого, тобто нового підходу у переговорах, щоб тим самим не тільки відпружити ситуацію в світі, але забезпечити мир приймні на чергових 20 років. Він не зупинявся над конкретними пропозиціями, які мали б за ціль скоріше осягнути бажану ціль у переговорах з СССР, але політичні спостерігачі думають, що цю справу Президент ЗСА залишив собі для інших зустрічей, а особливо для переговорів з міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком, заплянований на п'ятницю, 28-го вересня ц.р.

Крім того президент Р. Реґен засудив у принципі форму всякого тероризму в світі з особливим наголошенням самовбивчих антентатів на американські інсталяції в Ливані; згадав затяжну боротьбу афганського народу за свободу, на яку мають право усі народи світу; пригадав репрезентантам членських держав ОН про існування несправедливости, голоду, нужди, терору, браку пошанування людських прав в світі; запевнив, що ЗСА допомагатимуть народам здобути свободу де її ще немає, бо це є основне завдання демократичних країн; похвалив генерального секретаря ОН Гавіє Переза де Куеяра за його старання примирити ворогуючі сторуони на Кипрі; вболівав над народами, які в наслідок Другої світової війни були поділені, як, наприклад, Корея, Німеччина, В'єтнам та інші; висловив надія, що переговори у Відні про роззброєння таки відбудуться і жалував, що вони не можуть відбутися у заплянованому речинці і запропонував створити спеціяльну комісію для переговорів на міністерському рівні, яка не перерива б праці аж до осягнення конкретної домовлености і забезпечення міжнародної контролі зброєння.

Очевидно, в передньому ряді сиділи непорушно, як мумії, представники комуно-московської імперії. Справжньою „кам'яною бабою" можна б назвати міністра закордонних справ А. Ґромика, який, не зважаючи на пожвавлення в залі і оваційні оплески, не ворохнувся з місця, і нічим не прозраджував, як впливала на нього промова Р. Реґена.

В загальному політичні аналітики і коментатори позитивно оцінили промову Р. Реґена, крім демократичних кандидатів на президента і віцепрезидента — Волтера Мондейла і Джералдін Ферраро, яка як заявив один з коментаторів, навіть не зуміла схопити суті промови Президента.

У СВІТІ

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ Франції Валері Жіскар д'Естейн переміг свого противника в першій турі парляментарних виборів і цим самим подав сигнал, що він знову повертається до активної політики. Він здобув 63,24 відсотка головсів в голосуванні на посла до парляменту і при тій нагоді висловив свою думку про загальну політику соціялістів, які навіть пробували „спілкуватися" з комуністами, а які однак не внесли нічого нового до програми поправи економіки, зменшення безробіття і зниження інфляції. Ж. д'Естейн уважає, що помірковані політичні сили у Франції починають здобувати ґрунт пі ногами і хто знає чи соціялістичний уряд президента Франсуа Міттерана витримає до 1988 року.

ПОЛІТИЧНА ПОЛІЦІЯ в Афганістані, сильно інфільтрована совєтськими органами КҐБ, в головній квартирі якої сидять росіяни, зловила „на гарячому" французького телевізійного кореспондента і закинула йому шпигунство в користь західньої розвідки. Про яку саме розвідку йдеться в повідомленні з Кабулю не говориться. Крім того 53-річному Жакові Абочарові закидають, що він тримав зв'язок з антикомуністичним підпіллям в Афганістані, а отримані від підпільників інформації передавав західнім чинникам. Французького кореспондента арештували ще 17-го вересня ц.р., в прикордонній полосі між Афганістаном і Пакістаном. Закиди шпигунства, підривної діяльности і забороненої активности є дуже серйозні і його чекає кара смерти, якщо афганські чинники взагалі допустять до розправи з огляду на можливість відплатних акцій Франції.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Щасливі канадські земляки

Наші земляки в Канаді переживали в останніх днях тижня дві події, що їх ущасливили. Канадські українці у величезній більшості — тільки з нечисленними винятками — належать до Проґресивно-консервативної партії, яка у виборах 4-го серпня перемогла на території між двома океанами. Це була велика сатисфакція для канадських українців і вони справедливо можуть бути гордими, що до нового уряду ввійшли і два українці, два міністри. Це новий наявний доказ, наскільки краща ситуація канадських українців, які живуть у деяких провінціях компактною масою і швидше вийшли з рідного ґетта, як українці в З'єднаних Стейтах Америки, розпорошені на величезній території, не всилі обрати одного міського посадника чи одного конґресмена.

Переживали канадські українці і другу подію, яка зелектризувала їх і захопила. Оце вперше в історії Канади Вселенський Архиєрей Папа Іван Павло II відвідав такі центри українського поселення в Канаді, як Торонто, Вінніпеґ і Едмонтон, і виголосив у Вінніпеґу зворушливу промову гарною українською мовою, в якій прославляв померлого Ісповідника віри Йосифа і висловив свій подив для мартирології Української Католицької Церкви та історичної ролі, що її УКЦерква може відіграти, як посередник між Сходом і Заходом. Як можна було згори передбачувати, канадські українці взяли активну участь у вітанні Папи скрізь, де він зупинявся, та особливо заскочило їх, що теперішній Папа вперше в історії канадських українців промовляв так тепло і гарно по-українськи. В Америці, перебувавши у Філядельфії, він теж промовляв по-українськи, але ще недавно трудно було мріяти про те, щоб на Апостольському Престолі засіла людина, яка знає українську мову і публічно нею говорить, — щоб головою Східньої Конґреґації був кардинал Рубін, який признає, що його мати була українкою, і говорить плавко по-українськи та щоб секретарем Східньої Конґреґації був український Архиєпископ Мирослав Марусин, який недавно їздив до Польщі й у Варшаві відправив по-українськи Архиєрейську Богослужбу.

Українська Католицька Церква розбудувалася завдяки прихильності таких наступників святого Петра, як Іван XXIII, Павло VI, Іван Павло I та особливо теперішній Іван Павло II, поляк і польський патріот. Історія Польщі й України рясно скроплена кров'ю обох цих народів і проклін тієї історії тяжить на нас і досі. І тепер наші українські лемки виставлені на винародовлення, живучи у середовищі, ворожому до українців, і ще далеко до моменту, коли широкі маси польського народу в Польщі та широкі верстви польського населення в діяспорі зрозуміють, що не буде вільної і ні від кого незалежної Польщі, як не буде вільної ні від кого незалежної України, та що спасення обох народів залежить від реалізації Прометеївської ідеї — єдиного антисовєтського фронту всіх поярмлених Москвою народів. Серед українців ця правда знайшла вже більше зрозуміння, хоч також далеко ще неповне.

Сьогодні у Варшаві сидить московський ґрадоначальник генерал Ярузельський, більший комуніст, як поляк, і сьогодні у Києві на вулицях не чути української мови, а загальні збори навіть спілки українських письменників відбуваються російською мовою. Але це минеться. Большевицька Москва зліквідувала Українську Православну Церкву й Українську Католицьку Церкву і загнала їх в катакомби. Всесвітня історія знає багато подібних жорстоких і протиприродних подій і явищ. Але теж викувала неписаний закон, що все те протиприродне, силою баґнетів насаджене, мусить минутися і безслідно щезнути. Волею Господнею збереглась за кордонами України Українська Католицька Церква й Українська Автокефальна Православна Церква і ці обидві Церкви мають тепер в Америці таких митрополитів, які розуміють вагу екуменізму і в екуменічному дусі спільно відзначатимуть тисячоріччя хрищення Руси-України.

І прийде час, коли здійсниться мрія великого Ісповідника Віри, який на другому Ватиканському соборі вимагав патріярхального завершення для УКатолицької Церкви, як і Українська Автокефальна Православна Церква матиме свого патріярха. Відвідини Папи Івана Павла II у Канаді з його промовою у Вінніпеґу наводять на гадку всі ці й подібні їм рефлексії.

Сьогодні СССР — могутня імперія, — завтра — хоч би те „завтра" тривало ще довго, вона зникне. Всесвітня історія дає безліч прикладів на те, що „вчорашня" утопія стала „завтра" дійсністю. Втішаймося разом із нашими земляками в Канаді, що сталися дві добрі події: прихід до влади в Канаді консерватистів і відвідини Папи з особливим його привітом для українців.

Володимир Душник

ПРО ЩО ГОВОРИТИМЕ ПРЕЗИДЕНТ РЕҐЕН З ҐРОМИКОМ?

Як знаємо з преси, 28-го вересня ц.р. міністер закордонних справ Совєтського Союзу Андрей Ґромико говоритиме із президентом Реґеном на одній із найважливіших зустрічів між двома надпотугами в останніх роках.

У зв'язку із цією подією висуваються різні здогади і припущення щодо предмету дискусій не тільки поміж президентом Реґеном і Ґромиком, але й теж між державним секретарем Джорджом Шулцом і Ґромиком, які мають побачитися два дні скоріше перед зустріччю — Президента і міністра закордонних справ СССР.

Деякі американські спеціялісти припускають, що розмови проходитимуть по лінії відпруження існуючого стану між Америкою і СССР, що може привести до ліквідації однієї з криз, що виключить нуклеарну конфронтацію між Москвою і Вашінґтоном. Очевидно все залежатиме від становища СССР, який в останніх місяцях проманіфестував досить „войовничу поставу", начебто Москва рішилася на евентуальну конфронтацію з Америкою та Заходом взагалі.

Але навіть якщо б і Кремль виявив дещо поміркованости під час розмов, воно відкриває дуже мало можливости для зміни совєтської ґльобальної політики, базованої на їхній філософії територіяльного експансіонізму, що характеризує совєтські тоталітарні і підривні дії в Африці, Центральній Америці і Азії (Афганістан).

Якщо йдеться про американський Уряд — можна сумніватися, щоб президент Реґен занехав свою критику Москви в ділянці людських і національних прав, які Москва нехтує і порушує не тільки у т.зв. сателітних країнах, але теж у самому Совєтському Союзі.

В останніх тижнях президент Реґен почав критикувати постанови Ялтинської Конференції, на якій, як відомо, затверджено політичні кордони Середньої і Східньої Европи, приділюючи ряд країн совєтській, цебто російській, контролі. Хоч та Ялтинська Конференція також зобов'язала Москву респектувати основні права людини та національну незалежність тих східньоевропейських і середньоевропейських країн, Кремль цьому не повинується і діє в екстремно протилежному напрямі.

Немає найменшого сумніву, що „Реґенівський ревізіонізм" для Москви — скрайньо ворожий і небезпечний. Такі прямі заклики американського Президента до народів Східньої і Центральної Европи, що їх Вашінґтон почав проголошувати вперше від часу відомої „політики визволення" з 1952 року, вдаряють по самому ядрі комуно-московської колоніяльної політики.

Ця нова політика Америки зарисовується гострим контрастом до т. зв. „політики будування мостів" до Східньої Европи, яку провадили Ніксон з Кіссінджером і Картер з Мондейлом. Ця політика в першу черґу стосувалася комуністичних провідників, якими кермував Кремль. Політика Реґена, як відомо, апелює до поневолених народів, в чому якраз і лежить небезпека для Черненка чи його наслідників.

Можна сподіватися, що Ґромико буде старатися переконати президента Реґена, щоб він занехав цей „Ялтинський ревізіонізм" і тим уможливив Москві повернутися до конференційного стола і продовжувати дискусію на тему контролі атомових зброєнь. Це, мабуть, і є однією з головних причин, чому Москва погодилася вислати Ґромика на конференцію з президентом Реґеном у Білому Домі.

І як можна почути з добре поінформованих джерел, для президента Реґена, якщо його виберуть президентом у листопаді ц.р., — ревізія ялтинських постанов буде однією із головних цілей його закордонної політики.

А це стане одним із найвідважніших викликів, кинутих Москві Америкою, у повоєнних американсько-совєтських відносинах.

Іван Боднарук

ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ

(У 40-річчя смерти Олександра Олеся)

Під совєтським режимом на протязі 30-40-их років Олександра Олеся промовчували. Потім під впливом Максима Рильського поета Олеся реґабілітували. В 1958 і 1964 роках його поезії, щоправда не всі, були перевидані в Києві.

Олесь увійшов в історію українського письменства як один із видатних поетів XX віку. Літературну діяльність розпочав він у 1903 році. Його ліричною поезією захоплювалися всі, особливо молодь. Комуністична партія мала свої цілі, реґабілітуючи Олеся. Передусім большевики хотіли посилити пропаґанду за „повернення на батьківщину" серед українських еміґрантів, а твори Олеся були дуже популярні. Та й не тільки з творами Олеся так поступила совєтська влада. У 20-их роках пробували ліквідувати під совєтами Олеся і його творчість з допомогою знецінювання, а то й висміювання. Згодом заборонили навіть згадувати і поезію і саме ім'я Олеся.

Перша збірка його творів „З журбою радість обнялась" була надрукована в 1907 році в Петербурзі коштом П. Стебницького. У пресі з'явилися прихильні відгуки на цю збірку. І. Франко писав про неї: „Весною дише від цих віршів. Виступає молода сила, в якій уже тепер можна привітати майстра віршованої форми й легких ґраціозних пісень. Майже кожний його вірш так і проситься на ноти, має в собі мелодію".

Коли в 1917 році почалася визвольна боротьба українського народу, Олесь, що бачив слабкість і непідготованість українських сил до рішучої боротьби за волю, з тривогою кликав:

Слухайте, слухайте!
Сурма гримить.
Мертві встають із могили
Тільки рідна Вкраїна ще спить.—
Громом її не збудили.

Янгол на соняшних крилах летить
З сурмою і там зникає...
Хто в час відродження каменем спить,
Прав на життя вже не має!...

Проте Олесь вірив, що революційний зрив не пройде марно, що...:

Від дощу, від грому оживе руїна
Зацвіте квітками велика Вкраїна.
Творчий Дух народу із могили встане
І здивують всесвіт лицарі титани!

А створення Центральної Ради й проголошення І-го Універсалу поет знову зустрів віршами:

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі

Від першого свого виступу Олесь віддав свій талант на послуги національним ідеалам. Але є в нього теж мотиви особисті, інтимні лірики, часто сумовито-елегійні, інколи химерно-настроєві, а завжди тонко викінчені у вислові. У своїх творах він зосереджує увагу на національних питаннях. Також із великим хистом описує явища природи. Він відчував мелодії гаїв, степів. Його поезії відзначаються легкістю, красою і щирістю почуття та благородним патріотизмом.

Олесь також надхненний співець кохання. Його „Чари ночі" та багато інших віршів дуже популярні серед молоді. Але струмки любовної лірики, як і лірики природі—все це зливається в річище національної поезії. Вже в його першій збірці помічаємо легкість і гармонійність вислову, свіжість і безпосередність у зображені природи, краєвиду і в захопленні рідним словом:

О, слово рідне! Орле скутий!
Чужинцям кинуте на сміх!
Співочий грім батьків моїх,
Дітьми безпам'ятно забутий.

О, слово рідне! Шум дерев!
Музика зір блакитнооких,
Шовковий спів степів широких,
Дніпра між ними левій рев...

О, слово! Будь мечем моїм!
Ні, сонце стань! Вгорі спинися,
Осяй мій край і рознесися
Дощами судними над ним!

Поезію Олеся можна назвати громадською з уваги на її мотиви і літературні образи. Ось зразок:

Ой, не квітни, весно, пишними квітками,
Бо народ мій встане,
Розіб'є кайдани.
Вкриє світ димами,
А поля тілами...

Ще перед Першою світовою війною Олесь відвідав Гуцульщину й вона збудила в нього найкращі почуття, і він, захоплений, написав цілу книгу „На зелених горах". Про Гуцульщину написав низку поетичних творів, де є таке місце:

Країна див! Далека мріє,
Зелена казка серед гір,
Де вітром дух наш вільно віє!

На еміграції вийшли збірки Олеся „Чужиною" і „Кому повім печаль мою", сповнені туги за втраченою батьківщиною. В ті роки написав теж збірку „Минуле України в піснях", казки й сатири на політичні теми. На скитальщині постала також драма „Обітована земля", присвячена трагедії родини Крушельницьких (в драмі— Шумицьких). Ще в 1910 році видав ліризмом навіяну символічну драму „По дорозі в казку". Олесь любив дітей і для них створив чудову п'єсу „Івасик-Телесик". Інші його народні п'єси: „Солом'яний бичок", „Злидні", „Микита Кожем'яка", „Бабусина пригода".

Його останній твір перед смертю це „Водяничок". Для свого сина написав віршовану абетку. Большевики кажуть неправду, що Олесь вирікся свого сина Олега, коли той пішов у табір войовничих підпільників, і заборонив згадувати про нього в себе вдома. Олесь до кінця життя любив свого сина. Олесь перекладав теж дещо з чужих мов, між іншим, „Гайявату". Лонґфелло.

Публікуючи збірку „Вибране", совєтська влада не включила до неї багатьох творів. Пропустили, наприклад, вірші „Над нами ніч безрадісна, осіння", „Оточені зусюди катом ми", „Хвала і честь вам, гречкосії" із згадкою про „мачуху Росію" і вірш „Юнацька весна", присвячений синові Олегові, із згадкою про Хмельницького, Мазепу й Богуна.

„Ви стали спадкоємцями великої духовної традиції"

(Промова Папи Івана Павла II перед українською громадою 16-го вересня ц.р. у митрополичій катедрі свв. Володимира і Ольги у Вінніпеґу, Ман.).

Дорогі Брати і Сестри!

Яка то радість бути сьогодні з вами у митрополичому соборі свв. Володимира і Ольги у Вінніпеґу. Вітаю вас, Владико Архиєпископе Германюк, всіх інших моїх Братів у єпископстві і вас усіх зібраних в ім'я Господа нашого Ісуса Христа. З радістю завважую представників епархій: Едмонтону Торонто, Нового Вестмінстеру і Саскатуну. Через вас я пересилаю моє сердечне привітання для всіх вірних Української Католицької Церкви візантійського обряду і для всього українського народу в Канаді. Вітаю вас як ваш брат слов'янин, що у великій мірі бере участь у вашій духовості та спадкоємстві. Я особливо щасливий бути разом з вами, коли то ми зближаємось до торжественного святкування Першого Тисячоріччя Християнства на Україні. Через вас я обіймаю з любов'ю у Христі увесь Народ Вашої Батьківщини, разом з його історією, культурою та героїзмом, що ними він жив у сильній вірі. Слава Ісусу Христу!

Будучи з вами, не можу не згадати про Великого мужа, Ісповідника Віри, Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, якого Господь покликав до вічности. Його смерть огорнула нас усіх великою жалобою. Він був гідним наслідником праведного Митрополита Андрея Шептицького. Однак прийшли гіркі часи для Української Католицької Церкви. Перейшов він і ще раз через хрестне пережиття і терпіння подібно як Христос на Голгофті. Не міг Кардинал Сліпий виконувати свого уряду, бож був він засуджений на 18 років заслання-терпіння. Він не заламався, але як герой достойно витримав. Коли вийшов на волю, то на свободі не спочивав, але посвятно працював для добра Церкви та свого народу. Верховний Архиєпископ відвідував українські католицькі громади по цілому світі та дбав про науку. Він оснував Університет св. Климентія, видавав документи та інші наукові праці. В наших молитвах просім Господа, щоб Господь гідно його винагородив за його терпіння, за його віддану службу Церкві, за всю його працю. Вічна йому пам'ять.

Як католики українського візантійського обряду, ви стали спадкоємцями великої духовної традиції, що сягає тисячу років назад, до часів святої Ольги та її внука святого Володимира. Хто ж то міг знати тоді, що та віра зростеться так тісно з вашою культурою і такий великий вплив матиме вона у вашій історії, як це й принесла ласка Спасення у житті ваших предків? Так багато можна б сказати про цю історію, що нерідко була пов'язана з історією мого рідного народу, але час летить і я мушу обмежитись до згадки деяких тільки важливих хвилин з вашого важкого, однак шляхетного минулого.

Події у кожному часі та місці збуваються за милостивим промислом Божим, бо Бог є Господь історії. А особливою дорогою Боже Провидіння вело ваш розріст у Канаді. Вінніпеґська Архиепархія, що є властне третьою митрополичою столицею в історії українського народу, була створена тут у 1956 році, тобто 44 роки після того, як був тут посланий перший єпископ. Ця церковна область, подібно як євангельське зерно гірчиці, скоро розрослась та процвіла. Коли перші українські поселенці прийшли до цього краю, то принесли вони з собою сильну католицьку віру і міцне прив'язання до власної релігійної та культурної традиції. У першу чергу вони побудували власні церкви та школи, бажаючи зберегти своє преціннe спадкоємство і віддати його власним дітям. Вони запустили глибоке коріння у канадську землю і скоро стали плідними її громадянами.

У тому самому часі немало благородних людей щедро спомагали нових поселенців. Як тільки стало можливим, Митрополит Львівський, Слуга Божий Андрій Шептицький, вислав ревних священиків на служіння братам. Він сам відбув пастирські відвідини 1910 року і приготовив дорогу для іменування Владики Будки, першого між багатьма ревними вашими єпископами в цій країні. Воно важливо також згадати про ті допомоги, що їх дали єпископи і священики латинського обряду, а з них деякі присвятили стільки ж само уваги і допомоги українцям, як це чинили і для вірних власного обряду. Нинішня присутність латинських єпископів є знаком продовження співзвучности та співпраці. „Глядіть, як добре і як любо, коли брати жиють укупі" (По. 133).

Ваші священики візантійського обряду, разом з вашими монахами та монахинями, багато причинились до вашого влаштування і зросту в цій країні. Релігійні згромадження як Василіяни, Редемптористи, Студити, Сестри Служебниці Непорочно Зачатої Діви Марії і Сестри святого Йосифа посвятились праці в парафіях, лікарнях, школах та інших установах. Усе це причинилось для доброго збереження та скріплення родинного життя, опіки над хворими та потребуючими, як вклад на добро спільноти.

(Закінчення на ст. 3)

А. Власенко-Бойцун

ПАНОРАМА УКРАЇНИ 1984

II.

Я подумала, чи це, не провокація? І запитала його спокійно: „Молодий земляче, що на вашу думку я повинна зробити?" Він крикнув: „Скажіть! Усім скажіть!" Хтось поклав руку на моє рам'я й сказав:

„Ходім вже на вечерю"-і прямо потягнув до ліфту, в якому було вже кілька людей, я, одначе, не висіла на першому поверсі, де була їдальня, а поїхала вгору, щоб послати хлопців поглянути, що діється внизу. Вони прийшли за кілька хвилин і сказали, що там вже нікого немає. Після вечері я просила сопутників з нашої групи, щоб довідались від рідних, з якими зустрічаються, що властиво діється у Львові чи у Львівщині.

Наступного дня, 1-го липня, була неділя. Хоч уся наша група поїхала оглядати місто, я пішла на Службу Божу до катедри св. Юра. Служив владика в митрі і двох дияконів. Хор співав гарно, церква була переповнена, наче колись на празник св. Юрія. Я не завважила змін у Богослуженні, а проповідник вживав найчастіше зворотів Христова Церква, наша віра, тільки один раз ужив православна віра. Я стояла близько бічного виходу, куди ввійшла до церкви та бачила, що люди купують свічки і ставлять біля престолу Пречистої Діви, тому запитала жінки біля мене, де можна купити свічки. За її вказівками я вийшла з церкви і при іншому вході був столик, де стара зовсім жінка продавала свічки; я попросила дві свічки, а вона сказала мені, що в неї нема „денгів" видати. Мене вразило, що вона говорила зросійщеною мовою, чи радше російською, і напевно не була галичанкою. Не маючи видачі, вона подарувала мені засушену великодню просфору (яку я пізніше в Мюнхені передала о. архимандритові Студитів з поклоном для Патріярха). У церкві переважали жінки в хустках, мабуть, селянки з поблизьких сіл, де церкви позамикані. Вийшовши з церкви, я побачила двох хлопчиків, що сварилися в типовому галицькому діялекті, а підійшовши до них, спиталась, чи вони українці: „Або що?" — відповів бундючно менший. Я сказала їм, що мені дуже приємно, що вони говорять рідною мовою й обдарила їх жувачками, під умовою, що подадуть собі руки і не будуть сваритися, що хлопці зробили.

Після обіду забрала я внуків і ми поїхали трамваєм ч. 1 на колишню Личаківську вулицю, що тепер називається Леніна. Ми висіли там же само, де я висідала колись, біля маленького базарчику при вулиці Антонія, і пішли на вулицю Заньковецької, колишню Виспянського, щоб відфотографувати хату мого шваґра — Ковшевича. Хата дещо знищена, але ще дальше гарна, прикрашена керамікою, з тим самим числом, що тому 40 літ. Нікого на вулиці не було і ніхто нам не перешкоджав. Тільки городу біля хати вже не було, а на тому місці тепер вигідні сходи, що сполучують бічні вулиці з вул. Леніна. Трамваєм поїхали ми до вулиці Франка, а звідтам вирушили до Стрийського парку, одначе, нагло зірвалась хуртовина, посипав град, і ми добігли до музею народного мистецтва, що вміщав передусім гуцульські й бойківські вироби і був куди скромніший, як еміґраційний музей в Ню Йорку.

У понеділок, 2-го липня, відвідали ми музей Івана Франка, дбайливо влаштований у домі, де проживав письменник 10 років свого життя. Провідницею по музею була кандидатка наук, молода і гарна жінка, що говорила добірною українською мовою без російських налетів. Вона добре знала біографію Івана Франка й орієнтувалась у його великій творчій спадщині. Музей складається з п'яти кімнат, кожна призначена для однієї ділянки його різноманітної творчости: письменника, поета, критика, науковця і журналіста-винахідника. Кімнати задержані в такому приблизно виді, як їх залишив Франко, відходячи у вічність. Нагромаджено в музеї також багато копій й декілька оригіналів бюсту Франка, ще більше фотографій його родини, але його рукописів і бібліотеки в музеї немає, „це все зберігається у Києві в приміщеннях Академії Наук" — дослівно заявила кандидатка наук.

Мене зацікавили стрункі й гарні кахлеві печі, що були в кожній кімнаті різного кольору і різної форми, біля яких Франко любив сидіти зимою і вигріватись — пояснювала кандидатка, тому, мабуть, ті гарні печі були неначе „габбі" особливою приємністю для поета, чого я досі ніколи не читала й не знала. Коли ж прийшло до питань, я запитала, чи вона знає, що Франко був також основоположником українського назвознавства. Вона не знала й запитала мене, де можна прочитати його праці з цієї ділянки. Я їй сказала, що в передвоєнних виданнях, бо ювілейне видання Академії Наук УССР їх не помістило, а на еміграції перевидано назвознавчі праці Франка товариством УВАН у Вінніпеґу, а щоб не було їй прикро, то сказала їй комплімент, що вона добре знає творчість Івана Франка. Думаю, що це моє пояснення вплинуло на те, що після того, коли я виходила сама з готелю, чи з моїми внуками, мала завжди „хоронителя", як називано немундурованих аґентів, що слідкували за деякими туристами нашої та й інших груп.

Увечорі ми зустрілись з львівським товариством „Україна", яке запросило нашу й канадську групу на вечерю з програмою, що її вів дуже гарно, дотепно, вміло, без зайвих вихвалювань партії, місцевий (мабуть львівського театру) конферансьє, з допомогою легкого жанру співака Львівської опери та музики зі словами „Всі машируємо до миру". Створився гарний, веселий настрій майже, як у вільних країнах, коли нараз хтось голосно сказав, що за їхнім столом сидить пара, що саме сьогодні відзначує 40-річчя свого подружжя. Конферансьє попросив їх встати, привітав їх з річчям та попросив співаків заспівати „Многая літа". Аж тоді канадський проґресист попсував добрий настрій. Він почав з того, що працював 48 літ, а тепер має марну пенсію, що ледве живе, (хоч пара була собі товстенька, як бочки капусти), а коли б він не злакомився був на Канаду, то в Україні дістав би напевно орден Леніна за таку важку працю. Всім, і туристам, і господарям, стало дуже прикро. Всі втихли.

Третій липня був для мене наймилішим днем мого перебування в Україні. Наша група поїхала на екскурсію в Карпати і то в Скільщину, місце мого дитинства.

(Продовження буде)

Дитячий садок у Гантері

Діти садочка коло Ґраджи. Стоять (зліва): учителька Наталія Лукіянович з дітьми садочку—Ростик Цилупа (що лікував руку в Америці); Маруся Соневицька, Тереса Райт, Таля Федаш, Ґелен Буадана, Маріяна Третяк.

З ініціятиви Світляни Андрушків відбувся в Гантері і цього року дитячий садочок. Приїжджають матері з малими дітьми, яких ще не можна післати до табору і виникла добра думка заснувати для них садочок, щоб діти могли в товаристві інших дітей провести час. Щоденно на кілька годин матері привозять дітей, які дуже радо приходять. Їх є раз більше, раз менше, залежить скільки матерів мають вакацій. В садочку вся діяльність з малятами проводиться українською мовою. Діти моляться, співають, деклямують віршики, малюють і учителька має дуже гарну програму. Забави відбуваються на свіжому повітрі або в „Ґражді", якщо нема гарної погоди. Маємо щастя, що учителька середньої школи з Філядельфії перебуває тут на вакаціях і дуже гарно та взірцево веде садочок.

О. С.

„Ви стали спадкоємцями..."

(Закінчення зі стор. 2)

Наша зустріч нині, що то має місце, так сказати б, на порозі торжественного святкування Тисячоріччя Християнства в Києві і по всій Україні, несе наші думки і наші серця ген назад поче рез століття вашої славної історії віри. Ми відчуваємо глибоку вдячність супроти Бога, в першій мірі тому, що дав вам ласку вірности для Католицької Церкви і віддання наступникам святого Петра, як це було дано вишим предкам. Як Архиєпископ Кракова, я пізнав і оцінив це пребагате спадкоємство українського народу, як воно особливо унаглядненo на мучениках Холму і Підляшшя, які пішли слідом і за прикладом святого Йосафата, великого апостола єдности, і як це видно у пастирській ревності так багатьох виших єпископів аж по наші дні.

Ті великі мужі та жінки української історії заохочують і вас сьогодні жити у вашій католицькій вірі з таким же як вони завзяттям і ревністю. Вони подають вам надхніння працювати і молитись безперестанку за єдність усіх християн. В багатьох та різних екуменічних змаганнях Церкви вірні візантійського обряду, як ви власне, мають відіграти особливе завдання у відношенні до східних християн, що не є в повній єдності з Петровою Столицею.

Ви знаходитеся в упривілейованому положенні сповнити це бажання Другого Ватиканського Собору, як воно висловлене в Декреті про Екуменізм, а саме: „Нехай це усі пам'ятають, що знати, шанувати, зберігати та плекати цю таку багату обрядову та духовну спадщину Східних Церков є дуже важливе для вірного зберігання повноти християнської традиції та для досягнення поєднання між східніми та західніми християнами" (Возстановлення єдности, 15). Ваша українська спадщина і ваша візантійська духовість, богослов'я і літургія добре приготовляють вас до цього важливого обов'язку у намаганні до примирення і до повної єдности. Нехай же серця всіх єпископів, священиків, монахів та мирян будуть сповнені палким бажанням, щоб сповнились гарячі слова Христової молитви: „Щоб усі були одно, як Ти, Отче, в мені, а я в Тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти мене послав" (Ів. 17,21).

Але те бажання єдности може бути здійснене тільки тоді, коли воно буде йти рука в руку із щирою братньою любов'ю супроти всіх, подібно до Христової любови, що не знає границі, ані винятків. Така християнська любов отворить наші серця на світло Божої істини. Це допоможе вияснити ті різниці, які ще ділять християн, зміцнити будучий діялог та взаємне зрозуміння і в той спосіб пособляти спасінню душ та єдності всіх у Христі. А треба пам'ятати, що цю християнську любов оживляє молитва і покаяння.

Дорогі Браття і Сестри: добре є бути нині з вами. Я радію, як бачу ваших дітей, одягнених у ваш красивий народний одяг; і спостерігаю, що ваша молодь зростає у повній свідомості свого народного походження та релігійного кореня. Я лучуся з вами в подяці Богові за так багато установ і передань, які спомагали і затіснювали зв'язки у ваших родинах, що й стали в основу для Церкви та спільноти. Зберігайте завжди з питомою гордістю ту спадщину віри і культури, що є вашою власністю. Я заношу це моління, разом з вашими молитвами, до Непорочної Діви Марії, Цариці України, благаючи її охороняти вас своєю материнською любов'ю і довести вас все ближче до її божественного Сина Ісуса Христа Спасителя світу. Любі приятелі: скажу словами Апостола Петра: „Мир вам усім, що в Христі" (1 Пт. 5,14).

Успішний IX Семінар хорових диригентів в Едмонтоні

В Едмонтоні відбувся успішно IX Семінар хорових диригентів від 11-го серпня до 26-го серпня ц. р. в приміщенні Українського Інституту св. Івана. Цей шостий з черги семінар організований Українським Музичним Товариством Альберти (перших три були організовані ПР-КУК Онтаріо). Сам факт, що відбувся вже 9-ий з черги семінар, і саме тепер іде інтенсивна праця підготовки до 10-го ювілейного семінара вказує на великий успіх семінарів.

На успіх вказує теж велика пошана, любов і зацікавлення українською хоровою музикою цих диригентів, молодих і вже досвідчених, які кожного року з'їжджаються на семінари з різних кутків Канади й Америки, а останні два роки і з далекої Австралії, щоб зачерпнути тієї живучої води— знання для дальшої праці над своїми хорами.

Підготовка кадрів нових диригентів у великій мірі сприяє піднесенню рівня хорового мистецтва, організуванню нових хорових колективів, збагаченню хорового репертуару високомистецькими творами українських клясиків і сучасних композиторів. Це один із дуже важливих проєктів нашого суспільства, який не занепадає з роками, а навпаки, з кожним роком набирає нової сили і вартости, як теж з кожним роком помітне більше зацікавлення молодих диригентів навчанням і програмою праці семінарів.

Цього року у семінарі брали участь дев'ятнадцять учасників: Ганя Жінчишин (Сван Ривер, Манітоба), Зоня Гайдимовська (Ванкувер, Б. К.), Валентина Родак (Торонто, Онтаріо), Петро Борис (Торонто, Онтаріо), Василь Корець (Торонто, Онтаріо), Єлисавета Андерсон (Ст. Альберт, Альберта), Іра Умпович (Едмонтон. Альберта), Борис Мельник (Едмонтон, Альберта) Орися Олійник (Едмонтон, Альберта), Ірина Тхорик (Едмонтон, Альберта), Деніс Велещук (Едмонтон, Альберта), Марія Дитиняк (Едмонтон Альбрта), Доротея Вацло (Еллісон Парк, ЗСА), Тарас Павловський (Ню Джерзі, ЗСА), Микола Дейчаківський (Ню Йорк, ЗСА), Оля Гуцало (Бризбен, Австралія), Петро Держжний (Сідней, Австралія), Віктор Мішалов (Сідней, Австралія), Ніля Стецьків (Баффало, ЗСА).

На головного викладача й організатора програми навчання запрошено маестра Володимира Колесника з Торонто. Йому допомагали Зіновій Лавришин з Торонтро, Марія Дитиняк і Ірина Тхорик з Едмонтону.

Програма навчання цього року включала такі предмети: методика проведення хорових проб; керування церковним хором (аналіза клясичної Літургії); хорознавство; хорове аранжування; хоровий довідник; українська хорова музика; практичне диригування; сольфеджіо та теорія музики; семінарний хор; історія диригентського мистецтва; фактори формування диригентської техніки.

Всі семінаристи мали нагоду працювати практично з семінарним хором, що складався з семінаристів і членів едмонтонських хорів „Дніпро", „Верховина", „Мережі", церковного хору св. Василія. Цим хористам велика подяка і признання, що не жаліли труду і часу, кожного дня приходили на співанки хору і тим багато причинилися до успіху семінара.

Кожного року семінаристи мають нагоду познайомитися і працювати над 10-12 новими творами української хорової спадщини. Цього року семінаристи вивчили наступні твори: „Скажи ми, Господи" концерт XXXII Д. Бортнянського, „Херувимська" А. Веделя, „Слава Єдинородний" М. Вербицького, „Гарбуз білий качається" М. Лисенка, „Льодолом" М. Леонтовича, „Ой, піду я в сад гулять" М. Леонтовича, „В країні мертвій..." К. Стеценка, „Ой, служив я у Криму" обр. С. Людкевича, „Шануймо щирий дар любови" А. Штогаренка, „Люблю я море" Г. Майбороди, „Стояла я і слухала весну" Ю. Шамо. Крім цих творів, семінаристи мали нагоду доповнити свій хоровий репертуар різними хоровими творами, про які говорилося під час предметів української хорової музики та української церковної музики. Всі семінаристи відвідували Богослуження в церкві св. Василя, де співав хор під керівництвом диригентки Єлисавети Андерсон.

У неділю, 26-го серпня, в залі УНО відбувся Вечір диригентів, концерт, на якому семінаристи диригували вищезгадані твори. Повністю заповнена заля щедро нагороджувала виконавців оплесками і з великим зацікавленням і захопленням слухала виконання різних нових творів. Фінансовому успіху семінара допомогли уряд Альберти, Фундація ім. Тараса Шевченка, організація УНО—філія Едмонтон, Братство св. Івана, за що Українське Музичне Товариство Альберти складає їм велику подяку.

Як уже згадано, йде інтенсивна підготовка до організування X ювілейного семінара хорових диригентів, який відбудеться від 10-го до 25-го серпня 1985 року. В трьох останніх днях семінара відбудеться спеціяльна програма, присвячена 10-літтю семінарів з панельними дискусіями на музичні теми, зустріччю-вечіркою семінаристів всіх десятьох попередніх семінарів, ювілейним концертом.

З нагоди X семінара Українське Музичне Товариство Альберти заплянувало видати альманах, в якому поміщені статті на музичні теми, програми навчання, програмки концертів, репертуари всіх десятьох семінарів, біографії викладачів і семінаристів. За докладними інформаціями просимо звертатися на таку адресу: Ukrainian Music Society of Alberta, 9530-109 Ave , Edmonton, Alta., T5H 1C7, Canada.

ЗАЯВА...

(Закінчення зі стор. 1)

В „Шляху перемоги" з 5-го серпня ц.р. називають „Становище УАКР" „диктаторським ультиматумом" а в статті у „Національній Трибуні" ч. 28 з датою 8-го липня ц.р. п. н. „Крутими шляхами громадського конфлікту" читаємо, що члени УАКРади „а не хто інший, компромітують українців в ЗСА своїм персональним і політичним опортунізмом", а далі „Середовище ОУВФ ніколи не користувалося і не користується засобами ФАРИСЕЙСТВА, як це явно роблять кола УАКРади і тих груп, які їх підтримують..." Далі читаємо, що УАКР це „громадські маніпулянти", „коньюнктуристи і мінімалісти" і про „тоталітарський замах".

Приклади можна б продовжувати, але вважаємо, що вже наведене вистачає на переконливий доказ, що оскарження на початку „Ствердження" Крайової Ради УККА, мовляв, члени УАКРади „з унапрямленою послідовністю... дезінформують українську спільноту в ЗСА про причини і наслідки подій на XIII Конгресі УККА та про стан у громаді", у повному значенні і розумінні тих слів відноситься до тих, що виступають тепер під фірмою УККА і такі оскарження видвигають проти УАКРади.

У заключенні Президія УАКРади — мимо наведених баламуцтв Крайової Ради УККА — не відступає від своєї попередньої ; готовости продовжувати розмови з речниками УККА для наладнання відносин у нашій американсько-українській громаді і при ласкавому посередництві Владики Лостена. Очевидно, що замість безпідставних оскаржень Президія УАКРади воліла б почути від речників УККА їхні пропозиції щодо предмету розмов.

29-го серпня 1984 року.

Президія Української Американської Координаційної Ради

У ТРЕТЮ, БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої та ніколи Незабутньої ДРУЖИНИ, МАТЕРІ, БАБЦІ І СЕСТРИ

бл. п.
СОФІЇ з ОРИШКЕВИЧІВ МАЛИНОВСЬКОЇ
будуть відправлені
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в середу, 3-го жовтня 1984 року
в церкві св. Йосафата в Пармі, Огайо;
в церкві св. Миколая в Міллвілл, Н. Дж.

Прохаємо в тому дні помолитися разом з нами за Її праведну душу.

Муж — ВАСИЛЬ з родиною

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 2-го вересня 1984 року Божого, в шпиталі м. Гані Брук, Па., відійшов у Вічність на 75-му році трудолюбивого життя, мій Найдорожчий МУЖ — Декан Філядельфійського Деканату, Член Ради Митрополії УПЦеркви в США і Настоятель церкви Успіння Пресв. Богородиці в м. Честер, Па.

бл. п. о. Протопресвітер
МИХАЙЛО ЯРОШ

Цією дорогою, від ласкавого, хоч і зболілого мого серця, складаю найщирішу подяку всім Тим, що віддали моєму Мужеві останню прислугу та взяли участь у Заупокійних Молінних і похороні.

Найперше, складаю щиру подяку Первоієрархові УПЦеркви в США ЇХ БЛАЖЕНСТВУ, БЛАЖЕННІШОМУ ВЛАДИЦІ МИТРОПОЛИТОВІ МСТИСЛАВУ за очолення і участь у похоронних Богослужбах в церкві св. ап. Андрія в м. С. Бавнд Бруку, Н. Дж. в четвер, 6-го вересня ц. р. та вислови глибоко зворушливого співчуття.

Сердечно дякую всім Високопреподобним і Всечесним Отцям за ласкаву участь у священичому відліванні і Заупокійних Молінних вечором в середу, 5-го вересня ц. р., під керівництвом о. Митрата Михайла Борисенка в церкві Успіння Пресв. Богородиці в м. Честері, Па. Дякую о. Митратові Михайлові Борисенкові і о. прот. Франкові Історчину за прощальне слово і вислови глибокого співчуття та спомини про благородне життя і працю мого Мужа. Всім Високопреподобним і Всечесним Отцям, що з'їхалися до Церкви-Пам'ятника в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. та взяли участь у Заупокійних Молінних і так чисельно виявили пошану та глибоке співчуття, — всім Вам щире спасибі.

Щиро дякую Парафіяльному Урядові, Сестрицтву і усім Парафіянам церкви Успіння Пресв. Богородиці в м. Честері, Па. за чисельну участь у Заупокійних Молінних та за загальну перекуску в церковній залі. Дякую Сестрицтву в м. С. Бавнд Бруку за приготування похоронної трапези. Дякую всім Отцям, що на поминальному обіді поділилися споминами про життя і працю Покійного і теплими словами попрощали мого Мужа о. Протопресвітера МИХАЙЛА ЯРОША.

Дякую Усім, що співчували мені у моєму тяжкому горі.

Нехай Всевишній нагородить всіх Вас добрим здоров'ям і Благословить усіх Вас за Ваші добрі серця.

Горем прибита —
паніматка МАРІЯ ЯРОШ

МАСОВА ДОСТАВА совєтської зброї до Сирії і деяких інших держав на Близькому Сході перехилила балянс військової сили в користь антиамериканських країн і у Пентагоні почали застановлятися, як вийти з цієї клопітливої ситуації. Військові спеціялісти погоджуються з думкою, що Совєтський Союз шукає нагоди для послаблення американських впливів на Близькому Сході, змагає до підривання престижу ЗСА в арабськомуу світі і працює для зменшення сили країн Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО). Емеритований американський генерал летунської розвідки Джордж Кіген та інші спеціялісти перестерігли Уряд ЗСА перед змінами на Близькому Сході і загрозу для американських інтересів в цьому районі світу. Совєтські впливи в арабському свті зростають і це повинно послужити сиґналом для вільного світу й евентуального переставлення та зміни стратегії Заходу, якщо він не бажає втратити зовсім своїх впливів в тій частині світу.

КОРОЛЕВА ВЕЛИКОБРИТАНІЇ Єлисавета II розпочала в понеділок, 24-го вересня ц.р., свою 12-денну візиту в Канаді. Королева відвідає три провінції і особисто запізнається з новим прем'єр-міністром Канади Браєном Малруні, лідером Проґресивно-консервативної партії, який виграв вибори великою кількістю голосів. прем'єр Б. Малруні очікуватиме королеву в Монкстоні, Ню Бранзвик, першій зупинці британської королеви, яка вже 14-ий раз відвідує Канаду на протязі 33-ох років.

КОЛИШНІЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ізраїльського уряду Менахем Беґін перейшов операцію простати і перебуватиме в шпиталі якийсь час. Використовуючи нагоду і взявши до уваги ще й інші хвороби колишнього прем'єра, лікарі хочуть перевести докладне обслідування хворого.

ЧЛЕНИ ДЕЛЕҐАЦІЇ

До інформацій у репортажі про маніфестацію у Вашінґтоні („Свобода" з 19-го вересня ц.р.) слід додати, що в склад делеґації, яка ходила до амбасади СССР, входили отці протоієреї Володимир Базилевський і Василь Дяків. — Ред.

АРАБСЬКІ ТЕРОРИСТИ, так звані „оборнці Ісляму", які призналися до трьох самовбивчих атентатів на американські інсталяції в Ливані, включно до збомблення амбасади ЗСА минулого тижня, отримують вишкіл і підтримку від совєтської таємної поліції КҐБ. На це існують певні докази в центрах західніх розвідчих аґенцій, каже політичний аналітик Алберт Л. Вікс. Терористичні групи арабів, переважно іранців, переходять вишкіл на совєтській території, а зокрема в дуже засекреченому і береженому військами КҐБ таборі в Узбекістані, центрально-азійському районі СССР. КҐБ набирає довірених арабів для цього табору з Ірану, Сирії, Лівії найменше з Ливану, до якого в Москві мають менше довір'я. Один із совєтологів навіть думає, що один із членів Політбюра, 61-річний Ґайдар Алієв, колишній шеф азербайджанського КҐБ, тепер повний член Політбюра займається підривною діяльністю на Близькому Сході.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Мешканцями Тисьмениці і Знайомими, що по тяжкій хворобі, 24-го вересня 1984 року відійшла у Вічність на 66-му році життя

Найдорожча ДРУЖИНА і СЕСТРА

бл. п.
ЕЛЬФРІДА РЕВЮК
з дому ФЕЛЬДЕР

народжена 9-го січня 1918 р. у Мелляв, Форальберґ, Австрія

ПАРАСТАС І ПАНАХИДА — в середу, 26-го вересня 1984 року, в похоронному заведенні Мацко-Вассало, о год. 8-ій веч. в Сиракюзах, Н. Й.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА буде відправлена в четвер, 27-го вересня 1984 р. в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя.

Тлінні Останки спочинуть на церковному цвинтарі в Сиракюзах, Н. Й.

В глибокому смутку:
чоловік — ВОЛОДИМИР
сестри — МАРІЯ і КАТЕРИНА в Австрії
та ближча і дальша Родина в Австрії, Україні і в Арґентині

Літні концерти в ґантерській Ґражді

Врочисте благословення парафіяльного дому, т. зв. „Хижі" у Гантері довершив Преосвященний Владика Василь Лостен 8-го липня ц. р. Про цю подію і зв'язані з нею урочистості Архиєрейську Службу Божу і святковий обід, — писала наша преса. Хочемо згадати лише про концерт, який відбувся напередодні, тобто 7-го липня.

Мистецьким кирівником і акомпаньятором програми була Дарія Горлинська-Каранович. Молода,налійна, не усім ще відома співачка сопрано Віра Черни виконала ряд пісень в більшості українських композиторів. Піяністка Таїса Богданська, недавно видана платівка якої зустрілася з дуже прихильною оцінкою, грала твори Ф. Шопена і Кос - Анатольського. Скрипаль проф. Рафаїл Венке виконав твори Грудіна і Паґаніні.

Серію літніх концертів у Гражді приготовив Центр Української Культури в Гантері. У програмі першого з цієї серії концерту, який відбувся 14-го липня, виступила д-р Юліяна Осінчук. Вона виконала твори Л. ван Бетговена, Ф. Шопена, В. Косенка і Ф. Ліста.

Сопрано Марта Кокольська-Мусійчук виступила в другому за чергою концерті що відбувся 28-го липня ц. р. В першій частині програми співачка виконала арії з опер Верді, Бізе, Пуччіні, Леонкавалльо. Після перерви в програмі були твори українських композиторів: І. Соневицького, А. Гнатишина, В. Йориша й Г. Китастого.

Фортепіянове тріо „І Тріі" в складі Й. Барківський, скрипка, Т. Гриньків, фортепіяно, Н. Цибрівський, чельо, виступило 4-го серпня. В програмі були твори Л. Бетговена, В. Барвінського і П. Глушкова.

11-го серпня виступив піяніст Тома Гриньків, який виконав твори В.А. Моцарта, Р. Штравса, а після перерви — В. Барвінського і Л. Ревуцького.

Серію концертів Українського Культурного Центру закінчив 18-го серпня челіст Нестор Цибрівський у фортепіяновому супроводі Томи Гринькова. В програмі були твори Л. Бокерріні, Л. Бетговена, Б. Лятошинського, В. Барвінського і Р. Штравса.

Концерти відбувалися в Гражді біля церкви св. Івана Хрестителя завжди в суботу о год. 8-ій вечора. Залю заповнювали любителі музики, а теж знавці, мешканці і гості з Гантеру і околиці в тому й не-українці Треба з признанням зазначити, що організатори подбали про те, щоб концерти були на мистецькому рівні. Про це свідчать не тільки імена виконавців, відомі вже не тільки українській публиці. Для добірки виконуваних творів характеристичне те, що завжди у програму були включені твори українських видатних композиторів. Це якраз і є дорога, якою можемо впровадити українську музику у американський музичний світ. Навіть те, що піяністи могли грати на фортепіяні „Стейнвей", говорить про успішні намагання добре запрезентувати нашу музичну культуру.

Тож не дивно, що газета цієї Зеленої Округи „The Windham Journal" помістила на перших сторінках рецензії з концертів із світлинами виконавців і організаторів — д-ра І. Соневицького Христини Овад й інших. В рецензіях подано не тільки інформації про виконавців, їхню музичну освіту, успіхи осяги, нагороди, премії тощо. Особливу увагу звернули рецензенти на твори українських композиторів. Один з рецензентів, наприклад, висловив думку, що включення цих творів у програми внесло нові вартості, які виходили понад рамки звичайних концертових репертуарів. Підкреслено також те, що слухачі із повним зрозумінням і ентузіязмом сприймали виступи артистів.

Як сказано, концерти приготовляв Центр Української Культури в Гантері під проводом д-ра Ігоря Соневицького. Це неприбуткова організація, діяльність якої уможливлюють вкладки членів, а теж дотації Ради Мистецтва стейту Ню Йорк - Фонд Культурної обслуги Зеленої Округи, яким завідує Рада Мистецтва Зеленої Округи, Фонд Центру мистецтва Зеленої Округи, а теж Кооперативи „Самопоміч".

Для придбання фондів для Центру Української Культури влаштовано 25-го серпня забаву в залі мотелю „Ксеня", яку для цієї цілі відступила безкорисно Ольга Кобзяр.

Уже поза серією концертів відбувся в Ґражді 19-го серпня показ прозірок „Театр-студія Й. Гірняка і О. Добровольської" ілюстрований звукозаписом пояснень Йосипа Гірняка. Показ перевів В. Грицин.

У. Л.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

ХРОНІКА УСВТ „Ч. СІЧ"

Відкладено ювілейні бенкет і баль

Як уже повідомлялося раніше, з уваги на смерть Патріярха Йосифа Сліпого і зарядження Ієрархією УК-Церкви в ЗСА 40-денної жалоби, заплянований ювілейні бенкет і баль УСВТ „Ч. Січ", що мали відбутися в суботу, 6-го жовтня 1984 року, відкладено. Нова дата і місце цих кінцевих святкувань УСВТ „Ч. Січ" будуть проголошені своєчасно.

„Січова Фундація" звільнена від податку

На початку місяця вересня ц. р. наспів до Управи „Січової Фундації" дуже важливий документ від уряду „ІРС", згідно з яким ця Фундація і її жертводавці звільнені від федерального оподаткування. „Січ Фундейшин, Інк." — це офіційна англомовна назва цієї установи, що як гуманітарно неприбуткова організація була вже затверджена урядом стейту Ню Джерзі ще 25-го лютого ц. р..

Основною метою „Січової Фундації" є здобувати фінансові засоби, заряджувати ними та допомагати зібраними фондами потребуючій нашій молоді в її спортово-виховному вишколі на здорових тілом й духом громадян. У плянах Фундації є теж придбання для нашої молоді в північному Ню Джерзі Січового Спортово-Культурного Центру, брак якого дуже відчувають усі наші молодечі організації.

Першими опікунами „Січової Фундації" є: інж. О. Сташків, голова; М. Стебельський, заступник; Марія Бокало, секретарка; О. Напора і О. Труш — співопікуни. Уповноважений установи (інкорпорейтор) — І. Ориняк, правний дорадник — адв. Н. Олесницький. В Контрольній комісії є В. Клапіщак, д-р В. Бакун і В. Басилак. Опікуни „Січової Фундації" щиро запрошують українське громадянство в північному Ню Джерзі, особливо тих, що їм лежить на серці задержання української молоді при нашій організованій громаді, масово ставати членами Фундації, висилати свої пожертви, які можна відтягати від податків, на адресу: Sitch Foundation, 680 Sanford Ave, Newark, N. J., 07106.

Перша дружина копаного м'яча в новій лізі

Згідно з рішенням проводу ланки, що його затвердила Управа Т-ва, в цьому сезоні перша дружина „Ч. Січі" виступатиме в І-ій „А" Дивізії" Ґарден Стейт Сакер Ліг", до якої одноголосно прийняв її провід тієї Ліґи. В системі „Ґарден Ліґи" в минулому сезоні виступало 35 клюбів: по 10-ть в І-ій „А", в ІІ-ій „А", ІІ-ій „Б" і 5-ть в ІІІ-ій „Б".

Суперниками нашої дружини в цій найвищій Дивізії „Ґарден Ліґи" будуть такі відомі в Ню Джерзі сильні клюби: Джермен-Амерікен „Кікерс" Трентон; Гавел „Кікерс" С. К., Принстон С. К., Джеймсбург С. К., С.К. „Роверс" Метачин, С. К. „Аззуріс" Трентон, Польський З. А. Перт Амбой, Гантердон С. К., Мадярський С. К. Ню Бранзвик. З кількома згаданими клюбами наша дружина змагалася за чаші ЗСА і Ню Джерзі в минулому році. Усі домашні гри „Ч. Січ" відбуватиме дальше в неділі по полудні о год. 5-ій на площі Фарчерс Ґров в Юніон.

У складі нашої дружини досі зареєструвалися такі змагуни: М. Хамуляк, В. Ткач, Ю. Бакун, М. Торій, Р. Павлюс, Д. Брієнза, А. Бакун, П. Гунчак, Д. Бакун, І. Чижович, д-р В. Бакун, М. Хмілевський, Дж. Зулійо та Р. Букачевський.

Управа ланки запрошує усіх українських змагунів зголошуватися до наших І-ої і юнацьких дружин. Тренінги старших футболістів відбуваються кожної п'ятниці при електричному освітленню на площі Фарчерс Ґров в Юніон.

Провідники дружин: юнацької у віці 19 років і нижче, 14 років і нижче та 10 років і нижче можуть ще зареєструвати бажаючих українських змагунів. У справах аплікацій та інформацій слід писати на вищеподану адресу Товариства „Січової Фундації".

Ланка відбиванки

Провід ланки заанґажував недавно прибулого з України тренера Ігоря Тафеля, який розпочне свою працю в найближчих тижнях. Бажаючі юначки й юнаки у віці 12-16 років і вище можуть голоситися на адресу Товариства „Січової Фундації".

Відбиванка — це дуже популярний спорт у всіх країнах світу і під сучасну порукою його популярність зростає в ЗСА. Талановиті і добре підготовані юначки й юнаки мають добрі можливості в майбутньому дістати цінні стипендії для навчання в університетах, у яких існують відбиванкові дружини. Відбиванка — це гарний і цікавий спорт, дуже корисний теж для здоров'я і самозадоволення. Управа Т-ва закликає українських батьків вписувати своїх дітей до дружин відбиванкової ланки УСВТ „Ч. Січ", яка вже на протязі довгих років є членом Відбиванкової Асоціяції ЗСА. Користайте з доброї нагоди.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Київ „Динамо" — „Тулюза" (Франція) 1 : 0

Після перемоги 1:0 з російським клюбом „Зеніт" Ленінград, який під сучасну пору є лідером у показнику табелі ігор вищої ліги СССР, київські футболісти зустріли у себе на центральному стадіоні футбольний клюб „Тулюза" з Франції, з яким здобули перемогу ідентичним 1:0. Переможного голя для українських футболістів здобув Заварів з подачі Блохіна в 40-ій хвилині тієї товариської зустрічі. Цим змаганням приглядалося 56,000 любителів шкіряного м'яча.

Склади дружин: „Тулюза" — Бержеро, Маркс, Олівер, Тарантіні, Льопез, Крістоф, Сасюс, Еспаньйол, Лаверіні, Стопіра, Дюран, Лякомб, Ферранж, Камю. Склад київської дружини: Чанов, Михайлов, Безсонів, Балтача, Євсеєв, Дем'яненко, Яковенко, Рац, Буряк, Баль, Заварів, Олефіренко, Євтушенко, Хлус, Блохін, Журавльов.

До збірної СССР, що має відбути відбірну зустріч за чемпіонат світу в Ірляндії, покликали таких українських футболістів: А. Дем'яненка, С. Балтачу, В. Безсоніва і О. Блохіна (усі з Києва), Г. Литовченка і О. Протасіва (обидва з Дніпропетровська).

В показнику табелі ігор чемпіонату вищої ліги СССР, після 25 ігор „Дніпро" Дніпропетровськ разом з „Зенітом" Ленінград займає чолову позицію з 32-ма точками. Київське „Динамо" має 28 точок і покищо займає шосте місце. Донецький „Шахтар" і Одеський „Чорноморець" здобули досі по 26 точок і опинилися на 10-11-му місцях. Харківський „Металіст" має 23 точки і займає 13-те місце.

(от)

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ВАСИЛЬ ЦЕРКОВНИК, член УНС Відд. 170-го в Джерзі Сити, Н.Дж., помер 4-го серпня 1984 року в Пасадіна, Каліфорнія, на 93-му році життя. Нар. в Добромилі, Зах. Україна, 14-го січня 1892 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, три дочки: Анну, Галину і Ольгу, сина Івана, десять унуків, двоє правнуків та троє пра-правнуків. Похорон відбувся 8-го серпня 1984 року на цвинтарі „Форест Лон — Голівуд Гиллс", в Лос Анджелесі, Кал.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

ВАСИЛЬ ЛЮБІНЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 57-го ім. свв. Петра і Павла в Коговзі, Н.Й., помер 4-го серпня 1984 року на 89-му році життя. Нар. 1895 року в Західній Україні. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дочку Ольгу і сина Стефана. Похорон відбувся 7-го серпня 1984 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорді, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Савків, секр.

МАРІЯ СНАЙДЕР, член УНС Відд. 37-го С-ва „Любов" в Елизабеті, Н.Дж., померла 5-го серпня 1984 року на 65-му році життя. Нар. 1919 року, а членом УНС стала 1968 року. Залишила в смутку мужа, дві дочки, дві сестри і брата, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 8-го серпня 1984 року на цвинтарі св. Воскресения в Клифтоні, Н.Дж.

Вічна Її Пам'ять!
Ольга Осередчук, секр.